

Dossier:

OUDERVERSTOTING is kindermishandeling

Ouderverstoting

Na een echtscheiding hoef jij niet meer verder met je ex, maar de kinderen nog wél. Ze hebben immers twee ouders en het recht om met allebei een goede band te ontwikkelen. Toch zijn er ouders die hun kind bewust dusdanig manipuleren dat het de banden met de andere ouder verbreekt.

Deze praktijk van ouderverstoting zorgt ervoor dat alleen al in Nederland bijna honderdduizend vaders en moeders ongewenst hun eigen kinderen niet meer zien, met als gevolg veel leed en verdriet. Mijn Geheim sprak met Hugo (42) en Saskia (44), die hun kinderen al jaren moeten missen.

Tekst: Elke Wolferink-van der Heyden - Foto's: Getty Images

Hugo heeft zijn zoon
al drie jaar niet meer gezien

Hugo (42) werd door zijn ex beschuldigd van mishandeling, wat er uiteindelijk toe leidde dat hij uit de ouderlijke macht werd ontzet. Hij heeft zijn zoon Pieter (7) al drie jaar niet meer gezien. "Ik had er alle vertrouwen in dat ze de leugens vanzelf zouden ontdekken. Ja, zo naïef was ik toen nog..."

'Ze hebben hem gewoon bij me weggehaald'

Ik voelde hoe zijn armpjes zich stevig om mij heen klemden: 'Niet mama toe, niet mama toe.' Stellig bleef mijn kleine mannetje dit herhalen toen hij naar zijn moeder moest. Waar kwam dat nu opeens vandaan? Anderhalf jaar oud was hij toen. Zijn moeder en ik waren al even uit elkaar. Pieter woonde hoofdzakelijk bij mij en er was een omgangsregeling getroffen met zijn moeder. Helaas was dit gedrag niet eenmalig. Meer dan eens zette Pieter zijn woorden kracht bij door het op een krijsen te

zetten. Elke keer gaf ik hem met pijn in mijn hart aan mijn ex. Ik moest hem dan letterlijk van me loswrikken, om hem vervolgens in de armen van zijn moeder te duwen. Tegen mijn zin in, alsof ik er niet voor hem wilde zijn. Zijn hysterische gekrijs ging door merg en been en werd door de hele buurt gehoord. Ook als zijn moeder hem niet kwam halen, werd hij panisch bij het geluid van de deurbel. Ik had geen idee waar zijn heftige gedrag vandaan kwam. Met de goede bedoelingen van een liefdevolle ouder zocht

ik, ten einde raad, hulp bij het gebiedsteam van de gemeente - een voorportaal van Jeugdzorg - waar je onder andere kunt aankloppen met vragen rondom de opvoeding. Als ik toen had geweten wat me boven het hoofd hing... Als ik had vermoed in welk gevaarlijk web ik me begaf, dan was ik hier ver vandaan gebleven. Nu, ruim drie jaar later, ken ik de wet, alle regels én de vele hiaten, van haver tot gort. Ik ben niet alleen zwartgemaakt bij alle instanties, maar ook bij mijn bloedeigen kind met wie ik het beste voorhad. Zonder pardon

ben ik uit de ouderlijke macht ontzet. En nu rouw ik om een kind dat nog leeft. Een intens groot verdriet."

Onverwacht vader

"Drie jaar waren we samen, toen mijn ex zwanger raakte van Pieter. Dat kwam als een grote verrassing. Niet dat ik geen vader wilde worden, maar juist omdat zij altijd had gezegd weinig om kinderen te geven. Bij haar stond haar werk op nummer één. Bovendien wist ik niet dat ze met de pil was gestopt. Dat stond mijn blijdschap echter niet in de weg. Bij alle controles en echo's was ik van de partij. Ik vond het zo bijzonder dat ons kindje in haar buik groeide. En wat was ik trots toen ik Pieter voor het eerst in mijn armen hield. Hij gaf me bergen energie.

In de periode na haar zwangerschapsverlof moest mijn ex steeds vaker overwerken. De echte reden kwam pas veel later aan het licht: ze had iemand anders ontmoet en wilde bij me weg. Dat zag ik totaal niet aankomen. We hadden geen ruzie en gingen aanvankelijk keurig uit elkaar. Ze woonde

liefde in ons bed sliep. Het grootste deel van de zorg voor Pieter, toen een jaar oud, lag bij mij. Ik ging minder

vrolijke, ondernemende jongetje. Alles liep op rolletjes. Tot hij dus ging tegenstribbelen wanneer hij naar mama moest en ik daarbij hulp zocht. Ik wilde dat hij weer met plezier en zonder stress naar zijn moeder zou gaan."

Vals beschuldigd

"Maar de inmenging van hulpverlening viel totaal verkeerd bij mijn ex. Het was het begin van veel narigheid. Zij stelde me bij Jeugdzorg in een kwaad daglicht en beschuldigde me er zelfs van dat ik haar mishandeld had!

Ik wist niet wat ik hoorde. Maar aangifte doen van mishandeling, dat wilde ze niet. Zoiets moet mensen toch aan het denken zetten? ▶

'Alles werd verdraaid in het voordeel van de moeder. Ik trok aan het kortste eind'

zelfs nog een tijd in mijn huis, terwijl ze op zoek was naar een nieuwe stek. Ik schikte me en overnachtte tijdelijk elders, niet wetende dat zij met haar nieuwe

werken en opa en oma sprongen graag bij. In mijn vrije tijd ging ik met Pieter zwemmen en vermaakten we ons uren in de natuur. Ik genoot van dat

Wat is ouderverstoting?

Ouderverstoting is een vorm van psychische kindermishandeling, waarbij een van de ouders het kind manipuleert en aanmoedigt om de andere ouder af te wijzen, zonder dat daar een gegronde reden voor is. De andere ouder wordt systematisch zwartgemaakt en het kind, dat van nature van beide ouders houdt, gaat dit gedrag kopiëren. Ouderverstoting is dus géén strijd tussen twee ouders. Het gaat om één ouder, die eenzijdig en vaak grenzeloos het gevecht gaande houdt, met inzet van de eigen kinderen. Soms manifesteert ouderverstoting zich pas jaren na de feitelijke scheiding.

Oorzaak

De oorzaak van ouderverstoting is vaak een verborgen hechtingstrauma bij de verstotende ouder, dat door een scheiding wordt getriggerd. Oude gevoelens van minderwaardigheid en verlatingsangst komen daarbij naar boven. Deze ouders kunnen niet rouwen en zullen het verdriet van het trauma meteen omzetten in boosheid. Dat dit grote gevolgen heeft voor de kinderen, verliezen ze uit het oog.

Gevolgen

Het kind heeft een loyaliteitsprobleem als het wordt gedwongen om te kiezen tussen de ouders. De verstotende ouder wordt vervolgens 'beloond' voor zijn/haar gedrag, terwijl de verstoten ouder alle grip op de situatie en de eigen kinderen verliest. Het verdriet hierom kan bij deze ouder leiden tot psychische, maar ook onverklaarbare lichamelijke klachten.

Maar de kinderen zijn het grootste slachtoffer. Ze staan volledig onder invloed van de manipulerende ouder, de andere ouder wordt hun ontnomen. Dat kan kinderen ernstig belemmeren in hun sociale en emotionele ontwikkeling. Veel van deze kinderen vinden het later als volwassenen lastig om anderen te vertrouwen en intieme relaties aan te gaan en in stand te houden. Ze denken vaak zwart-wit, hebben een laag gevoel van eigenwaarde en problemen met autoriteit.

Cijfers

**Meer dan een op de drie huwelijken/
partnerschapsrelaties wordt
verbroken. In de helft van de gevallen
zijn er kinderen bij betrokken. Daarvan
heeft 15% binnen een jaar al geen
contact meer met een van beide
ouders.**

**In totaal krijgen 16.000 kinderen per
jaar te maken met ouderverstoting.
Gemiddeld verliezen twee kinderen
per uur tijdelijk of voor langere tijd het
contact met de uitwonende ouder.**

**In Nederland zien zo'n 80.000 vaders
en 16.000 moeders (ongewenst) hun
eigen kinderen niet meer.**

**Ruim één miljoen volwassenen heeft
een jeugdtrauma opgelopen door
een loyaliteitsconflict na de scheiding
van hun ouders.**

In een poging om de hulpverlening te laten zien wat er wél aan de hand was, heb ik onopvallend filmopnames gemaakt. Daarop was te zien hoe Pieter buiten zinnen raakte als zijn moeder hem kwam halen. En ook zijn blijdschap als ik hem weer oppikte. Ik had alle vertrouwen in de deskundigheid en objectiviteit van de hulpinstantie. Ja, zo groen was ik toen nog.

Maar in plaats van de beelden te bekijken, gingen ze volledig af op wat de moeder beweerde en werd er een zorgmelding gedaan bij Veilig Thuis. De vermeende mishandeling stond zwart-op-wit in de brief die ik daarover kreeg. Toch was ik nog steeds vol vertrouwen, want ik kende de reclames van Veilig Thuis: een betrouwbare, professionele en betrokken organisatie. Als zij hierin doken, zouden ze de leugens vanzelf ontdekken. O, wat was ik naïef! Deze organisatie nam klakkeloos het rapport van Jeugdzorg over. Vol vermoedens die als feiten werden gebracht. Mijn reacties

en correcties waren nergens opgenomen. Alles werd verdraaid in het voordeel van de moeder en ik trok aan het kortste eind."

Gearresteerd

"Omdat ik dat rapport niet wilde ondertekenen, dreigde Veilig Thuis naar de Raad voor de Kinderbescherming te stappen. Kom maar op, dacht ik. Want de Raad voor de Kinderbescherming valt onder het ministerie van Justitie, dus daar zou het recht zegevieren. Daar zouden de feiten eindelijk op waarheid getoetst

worden. Maar niets was minder waar, want bij familierecht worden de rapporten van Jeugdzorg klakkeloos overgenomen. Bewijzen waren niet belangrijk! 'Wij doen niet aan waarheidsvinding als het Jeugdzorg betreft.' Echt, dat kreeg ik te horen van de politie. Ze gaan er, net als de rechter, vanuit dat Jeugdzorg haar huiswerk heeft gedaan. Ook sta je niet onder ede en is een leugen in de rechtszaal dus niet strafbaar. Kortom: ik had geen poot om op te staan. Mijn kritische vragen werden niet gewaardeerd en evenmin beantwoord. Uiteindelijk kreeg mijn ex Pieter toegewezen en moest ik het voortaan doen met een weekendregeling. In de zomervakantie zou Pieter drie weken bij mij zijn. Daar had ik me op verheugd, maar net voor ik hem zou oppikken, werd ik gearresteerd. Als een crimineel werd ik achter in een busje afgevoerd en vervolgens in een politiecel gezet en verhoord. Jeugdzorg had namelijk bedacht dat ik Pieter naar het buitenland

zou ontvoeren. Wát? Natuurlijk werd ik vrijgesproken. Maar het was toen wel gebeurd. Wat een nare ervaring!

Mijn ex is die zomer nog wel met Pieter naar het buitenland geweest. Vreemd genoeg zonder mijn wettelijke toestemming als gezaghebbende ouder, die daarvoor noodzakelijk is."

Tijdbom

"Waar ik een gezonde situatie wilde voor Pieter, met een vader én een moeder, die helaas niet meer op hetzelfde adres wonen, wilde mijn ex mij de omgang met Pieter volledig ontnemen. Ze gooide er alles voor in de strijd. Er is zoveel gebeurd, maar het meest schrijnende moment is die ene oktoberavond in 2017. Ik deed Pieter net in bad toen ik de deurbel hoorde. Nog voordat ik kon reageren, werd er agressief op de ramen en de deur gebonsd. Door de brievenbus werd geschreeuwd dat ik moest opendoen, anders zouden ze de deur forceren. Aangezien Pieter in bad zat, rende ik niet naar beneden, maar opende ik het raam. Angst overspoelde me toen ik de politie en mensen van de hulpverlening zag staan. Tegelijk wist ik dat het een misverstand moest zijn, omdat Pieter dat weekend bij mij mocht zijn. Geschrokken van het lawaai had Pieter in bad gepoept. In zijn ogen zag ik paniek. Arm kind. De politie kwam Pieter halen om hem naar zijn moeder te brengen. Hoe moest het voor een driejarig mannetje zijn om uit bad geplukt te worden en in het donker mee te moeten gaan met vreemde mensen? Nee, dat liet ik niet gebeuren. Dan bracht ik Pieter nog liever zelf naar zijn moeder. En daarna zouden we dit wel weer rechtzetten. Ik zou een tikkende tijdbom zijn,

een gevaar voor Pieter en mijn omgeving. Dat was de ongegronde conclusie van een jeugdzorgwerker. Het gevolg van een valse aangifte en wederom niet onderzocht. Natuurlijk werd ik later vrijgesproken. Maar op dat moment reden we, geëscorteerd door de politie, naar mijn ex. Pieter was overstuurd en bleef maar

Het heeft me tot in het diepst van mijn ziel geraakt. Ik werd officieel uit de ouderlijke macht gezet. Het vonnis werd uitgesproken door mensen die zichzelf professionals noemen. Mensen die onderzoek hadden moeten verrichten, terwijl ze niet wetenschappelijk geschoold zijn op het terrein van pedagogiek

waarheidsvinding is cruciaal voor de onderbouwing van zo'n belangrijke beslissing. Precies daar ging het mis, al in het eerste rapport.

Geen mogelijkheid heb ik onbenut gelaten, maar mijn klacht dat de procedures niet goed werden gevolgd, is niet gehoord. De tuchtrechter toetst niet, de inspectie inspecteert niet en de Kinderombudsman onderzoekt de misstanden die zijn gemeld niet.

En zo werd op basis van drijfzand deze voor Pieter en mij zeer ingrijpende en traumatiserende beslissing genomen."

Verraad

"Drie jaar heb ik Pieter nu niet gezien. Hij was destijds pas vier en zal op den duur misschien niet eens meer weten wie ik ben. Hij zal vertrouwen op wat zijn moeder over mij vertelt. Of hij later de moeite zal nemen om mij op te zoeken, ik weet het niet. Maar hij is meer dan welkom. Hij is voor altijd mijn zoon en daar komt niemand tussen. Al zal de band die we ooit hadden, nooit meer hersteld worden. En dat zal ik de verantwoordelijken, die doof en blind waren voor de waarheid, nooit vergeven!

Elke dag denk ik aan mijn lieve jongen. Dan vraag ik me af hoe het met hem gaat. Ik heb vaak gehuild om wat er is gebeurd en steeds opnieuw was daar de vraag: waarom? Gelukkig heb ik fijne vrienden en familie om me heen. Een nieuwe, lieve partner, met wie ik onze prachtige dochter heb gekregen. Zij zorgen ervoor dat ik er niet aan onderdoor ga. En toch voelt plezier hebben met mijn gezin als verraad. Ik probeer mezelf niets te verwijten, maar dat lukt niet altijd." ▶

'Ik heb hem niet kunnen beschermen. De pijn die ik nog voel is onbeschrijfelijk'

herhalen dat hij niet naar mama wilde. En ik probeerde hem te sussen met de woorden dat het wel goed zou komen. Een leugen, want het kwam nooit meer goed."

Drijfzand

"De angst in Pieters stem en de manier waarop hij zich aan mij vastklampte - ik heb er nachtmerries van. Ze hebben hem gewoon bij me weggehaald. Ik heb hem niet kunnen beschermen. De pijn die dat veroorzaakt, is onbeschrijfelijk.

of ontwikkelingspsychologie. Mensen die een dossier hebben gevuld met insinuaties. Waarin partij is getrokken, geen wederhoor is gepleegd en niet aan feitenoetsing is gedaan. Dat steeds hoger in de keten van Jeugdzorg blindelings werd overgenomen. Terwijl in de Jeugdwet staat dat alles rondom de leef- en opvoedingssituatie van de minderjarige feitelijk, naar waarheid én volledig in kaart gebracht moeten worden, om het zodanig ook bij de kinderrechtter aan te voeren. Want verantwoord omgaan met

Parallel ouderschap

Voor zijn of haar sociale, emotionele en identiteitsontwikkeling is het van groot belang dat je als ouder minimaal voor 50% in het leven van je kind bent. Parallel ouderschap voldoet hieraan. Juridisch gezien betreft het een co-ouderschap dat in dit geval letterlijk los van elkaar gevoerd wordt. De communicatie tussen ouders is minimaal, evenals wederzijdse bemoeienis. Zo worden conflicten tussen exen vermeden en worden kinderen daarmee niet belast. In plaats van energie te steken in je ex, gaat de volle aandacht uit naar de kinderen.

Saskia mist haar jongste zoon al vier jaar

'IK KAN EN WIL HET NIET LATEN RUSTEN. MIJN HART ZAL ALTIJD VOOR MIJN KIND OPENSTAAN'

"Ik keek vanaf mijn balkon de straat in en ontmoette zijn blik. Twee ondeugende, prachtige, ijsblauwe ogen. Dat moment, op die mooie zomerdag in 1999, was het begin van mijn stormachtige relatie met mijn ex-man. Nog geen week later trok hij bij mij in. Al snel vielen me een paar dingen op. Zo had hij een slechte dronk en betaalde ik alles. Hij kwam niet, zoals ik, uit een warm nest en had een rommelige jeugd gehad. Ergens in mij gingen er genoeg

alarmbellen af, maar hé, ik was verliefd. Ik wilde dolgraag bij hem zijn en voor hem zorgen. Onze relatie kende veel ups en downs. Hij walste vaak over mijn grenzen heen en flirtte voor mijn neus met andere vrouwen, waarna hij steevast spijt betuigde. Ondanks alles geloofden we er nog in en wilden we samen kinderen. Ik was intens gelukkig toen ik na de bevalling onze zoon Youri in mijn armen hield. Wat was dat een geweldig rijk gevoel. Ik was zo trots, zo vol

Saskia (44) heeft samen met haar ex twee zoons: Youri (16) en Aiden (13). Haar jongste heeft ze echter al vier jaar niet meer gezien. "Leugens, valse beschuldigingen en machtsspelletjes -Mijn rol als moeder is niet alleen door mijn ex kapotgemaakt, ook de hulpverlening heeft daaraan bijgedragen."

liefde, en voelde me meteen op-en-top moeder. Mijn relatie daarentegen was nog altijd niet stabiel. Maar onder invloed van zijn mooie praatjes en beloften gingen we toch voor verdere gezinsuitbreiding en drie jaar later werd onze zoon Aiden geboren."

Affaire

"Toen bleek dat mijn man er een affaire op nahield, werd ik keihard van mijn roze wolk getrokken. Maar hij wist me in te prenten dat het aan mij

'Nietsvermoedend en optimistisch stapte ik in een rollercoaster van ellende'

lag, dus was het schrijnende gevolg dat ik in therapie ging. Om te werken aan mezelf én te vechten voor ons huwelijk. Voor die twee prachtige jongens die we op de wereld hadden gezet. De echte wake-upcall kwam pas een tijd later, toen een kennis van ons overleed. Een man die behalve zijn vrouw ook twee jonge kinderen achterliet. Dat maakte diepe indruk op me, dat het zomaar opeens afgelopen kon zijn. En ik vroeg me af of ik eigenlijk wel gelukkig was met mijn leven. Ik wilde niet meer over me heen laten lopen. Dat was er langzaam ingeslopen. Mijn ex was er nauwelijks voor mij en de kinderen. Zijn avonden en weekends stonden voornamelijk in het teken van voetbal, stappen en pokeren. Van liefde of goede communicatie was allang geen sprake meer. Ik besloot voor de kinderen en mezelf te kiezen. Toen mijn ex begreep dat ik echt een punt achter onze relatie zette, was zijn felle reactie: 'Ik maak je helemaal kapot.' Meteen begon hij leugens over mij te

verspreiden. Hij beweerde dat ik hem zomaar had verlaten en bovendien was vreemdgegaan. In zijn boosheid zette hij ook slinks de kinderen, toen acht en vier jaar oud, tegen me op. Ik negeerde het, in de verwachting dat hij na een tijdje wel uitgeraasd zou zijn. Zodra hij aan de nieuwe situatie gewend was, zouden we er sámen voor onze jongens zijn en er gewoon over kunnen praten."

Bergafwaarts

"Op een gegeven moment vond ik liefdesgeluk bij een nieuwe partner. En toen mijn ex ook een vriendin kreeg, was ik ervan overtuigd dat het goed zou komen. Maar het werd helaas alleen maar erger. Met die nieuwe liefde had hij een vrouw die voor zijn kinderen kon gaan zorgen en vanaf dat moment werd ik steeds meer buitenspel gezet. Nog verder bergafwaarts ging het toen ik hulp zocht voor onze oudste zoon en Jeugdzorg om de hoek kwam kijken. Youri had altijd al ander gedrag laten zien. Toen dat na de scheiding verergerde, besloot

ik hulp te zoeken. Hij werd door de GGZ onderzocht, er werd een diagnose gesteld en ze kwamen met een prima behandelplan. Mijn ex zette echter zijn hakken in het zand, waarschijnlijk alleen om mij te dwarsbomen. Dat betekende dat we géén hulp kregen, terwijl Youri daar zo veel baat bij zou hebben.

Daarom haalde de GGZ Jeugdzorg erbij. Die had, in mijn toen nog onwetende ogen, een prima plan: om Youri toch therapie te kunnen geven, zouden we een zogenoemde ondertoezichtstelling moeten aanvragen. Oftewel een gezinsvoogd. Wat was ik blij. Maar mijn optimisme werd al snel de kop ingedrukt. Ik was nietsvermoedend in een rollercoaster van ellende gestapt. Met al mijn goede bedoelingen was ik zelf in de val gelopen.

Voor de aanvraag van de ondertoezichtstelling kwam er eerst een onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming. Daarna zou de rechter een uitspraak doen. Belangrijk detail: dat onderzoek werd uitgevoerd in de zomervakantie, toen de jongens drie weken bij hun vader verbleven en voorzien werden van negatieve invloed. Ofwel van klinkklare onzin. Dat mijn nieuwe partner hen mishandelde bijvoorbeeld. Daarbij werden de jongens door de raadsonderzoeker bevraagd in het bijzijn van hun vader. Waanzin natuurlijk als je een objectief beeld wilt krijgen. Bovendien werd niets gecontroleerd op feiten. De conclusie was dat Youri en Aiden bij mij niet veilig meer waren. En zo werd de

'Leugens kwamen zwart-op-wit in dossiers terecht en werden klakkeloos overgenomen'

Hulpinstanties zouden moeten inzetten op (bij)scholing op het gebied van ouderverstoting. Het is een groot maatschappelijk probleem, maar het kan voorkomen worden.

‘Neem de regie, stap uit je hulpeloosheid’

“Als iemand fysieke klachten heeft, wil men eerst precies weten wat er aan de hand is, om gericht met de juiste experts en specialisten tot een herstel te komen. Is het dan niet vreemd dat een verstoten ouder, die aandringt op een juiste diagnose, door hulpverlening en justitie niet wordt gehoord en wordt weggezet als strijdend, agressief en labiel? Terwijl er ten tijde van je relatie niemand twijfelde aan je ouderschap, word je nu gedwongen om als een leeuw te vechten voor het contact met je kinderen. Waarom worden de betrokken volwassenen niet eerst goed onder de loep genomen, en zo nodig doorverwezen naar echte specialisten, vóórdat er een oordeel wordt geveld? De manipulerende ouder zal beslist door de mand vallen.

Nu wordt iemand die uitstekend kan liegen vaak eerder geloofd dan de persoon die de waarheid spreekt. Zelfs als hulpinstanties er met hun neus bovenop staan, lukt het de verstotende ouder vaak nog om ongestoord macht uit te oefenen over het kind. Simpelweg omdat de betrokken instanties niet zijn uitgerust om ouderverstoting te doorzien. Dat gaat ten koste van het kind én de andere ouder, die met lege handen achterblijft. Hier valt nog veel winst te behalen. Echt, het is een groot maatschappelijk probleem, waarbij veel schade wordt aangericht. En dat terwijl het dus voorkomen kan worden. Hulpinstanties zouden moeten inzetten op (bij)scholing op dit gebied.

Ik wil elke ouder die te maken krijgt met ouderverstoting op het hart drukken: stap uit je hulpeloosheid. Jezelf verliezen in de situatie is destructief. Daarmee speel je je ex in de kaart. Neem de regie, weet dat je te maken hebt met dezelfde wetten en regels als je ex, en eis parallel ouderschap op voordat je je kind kwijtraakt. Kijk ook uit met het goedbedoeld inroepen van hulp bij derden. Voordat je het weet, verlies je je in uitzichtloze trajecten en nutteloze rechtszaken, die juist zorgen voor meer verwijdering tussen jou en je kind. Bovendien: hoe meer mensen zich een oordeel mogen vormen, hoe meer jij de regie kwijtraakt. En moet er toch hulp komen, zoek dan uit of iemand écht een professional is en vraag referenties op.”

Annemarie van Mackelenbergh is voorzitter van stichting Écht Scheiden Zonder Schade en oprichter van ouderplatform Herken Ouderverstoting.

gezinsvoogd een feit. Maar niet met de intentie die ik voor ogen had gehad. Vrouwe Justitia, die ik zo vertrouwde, had gefaald.”

Afscheidsbrief

“Youri was intussen zo opgejut door zijn vader dat hij niet meer bij mij wilde wonen. Veel later heeft hij me toevertrouwd dat hij onder druk van papa mijn partner had beschuldigd van mishandeling! Maar het leed was al geleden. Toen mijn ex onze oudste voor zich had gewonnen, riep hij dat hij nog niet klaar was met mij: ‘De jongste komt ook bij mij wonen!’ En zo ging het ook. Aiden kon zijn broer niet missen. Iets wat ik, op mijn beurt, niet langer kon aanzien. Ik zette uit eigen initiatief een stap terug en werd nu zelf de weekend- en vakantiemoeder, maar daarmee was een nieuwe leugen geboren. Mijn ex liet de kinderen geloven dat ik ze daar gedumpt had en niets om ze gaf: ‘Zie je nu hoe slecht jullie moeder is?’ Wat had ik een spijt!

Toen mijn ex met de kinderen naar een andere provincie verhuisde, was er met betrekking tot de omgang de afspraak dat hij de kinderen altijd bij mij zou brengen en ophalen. Ik had geen rijbewijs en hij was degene die op afstand ging wonen. Een tijdje ging dat goed, tot hij op een dag doodleuk vertelde dat hij dat voorlopig niet meer ging regelen. Dat was de druppel. Na jarenlange strijd en alle valse beschuldigingen was ik murw geslagen. Hij had me psychisch zo verminkt met zijn machtspeletjes dat ik instortte. Gelukkig hadden we een gezinsvoogd, zou je zeggen. Een professional, die hem op zijn plichten zou wijzen. Maar in plaats daarvan raadde zij mij aan om een afscheidsbrief te schrijven aan de kinderen, die toen elf en

acht jaar oud waren. Absurd natuurlijk. Nu leek het net alsof ik hen in de steek liet, maar feitelijk was het hun vader die de jongens hun moeder ontnam. In verwarde toestand vertelde ik de kinderen dat ik klaar was met het getouwtrek en dat ik hoopte dat ze mij na hun achttiende weer wilden zien. Toen ik eenmaal hulp had gezocht en me beter begon te voelen, was wachten tot hun achttiende natuurlijk wel het laatste wat ik

viel het niet mee om dagelijks van het ziekenhuis informatie over mijn bloedeigen zoon te krijgen. Hoe was dit mogelijk? En wat is Aiden later verteld? Dat mama hem niet meer wilde zien? Ik heb zo veel schrijnende dingen meegemaakt. Wat te denken van alle kaarten die ik aan mijn kinderen heb gestuurd, maar die nooit zijn aangekomen? Of het feit dat ik op school moest vechten

nieuw leven in te blazen. Onder toezien van de kindercoach en omgangsbegeleider kreeg ik een gesprek met Aiden. We lachten, huilden en haalden herinneringen op. Een mooi gesprek. Een afscheidsgesprek, zo bleek later. Want hoe gezellig het ook was geweest, Aiden wilde geen omgang. Dat bleef hij, als een ingestudeerd zinnetje, herhalen. Ik vroeg hem wat ik als moeder kon doen om toch een plaatsje in zijn leven te krijgen. Daar zou hij over nadenken. Een paar weken later ontving ik een kaart van hem: *Je kan niets meer doen, want er is te veel gebeurd.* Volgens Jeugdzorg was dit de stem van het kind en dat accepteerden ze. *Case closed.* Natuurlijk heb ik klachten ingediend. Het was per ongeluk misgegaan bij de overdracht, luidde het weerwoord. Ja, dertien keer zeker? Geef toe dat je de plicht om aan waarheidsvinding te doen hebt laten liggen. Het was pure copy-paste, waardoor die leugens nooit uit mijn dossier verdwenen. Mijn rol als moeder is niet alleen door mijn ex kapotgemaakt, ook de hulpverlening heeft daaraan bijgedragen. Inmiddels heb ik Aiden al vier jaar niet gezien! Als ik dit verhaal zo vertel, kan ik eigenlijk niet geloven dat het echt over mij gaat. Een krankzinnig filmscript, met een waardeloos einde waarbij ik in rouw word achtergelaten. De eerste vier fasen van rouw - ontkenning, woede, onderhandelen en depressie - heb ik achter de rug. De vijfde en laatste fase van rouwverwerking is acceptatie. Maar die fase zal ik nooit bereiken. Ik kan en wil het niet laten rusten. Mijn hart zal altijd voor Aiden openstaan." ■

'Als ik dit verhaal zo vertel, kan ik eigenlijk niet geloven dat het echt over mij gaat'

wilde. Maar de toon was gezet, de jongens voelden zich in de steek gelaten."

Veertien voogden

"Toch is Youri een jaar later zelf bij zijn vader weggelopen en weer bij mij komen wonen. Vervelend dat het zo moest gaan, maar wat was ik blij om hem weer te zien. Datzelfde jaar werd ik opgeschrikt door een telefoontje van mijn ex: Aiden was in het ziekenhuis opgenomen met een hersenvliesontsteking. We zijn er meteen naartoe gegaan. Aiden was blij om me te zien en de sfeer was goed. Gek genoeg werd het contact me de volgende dag verboden. Er werd zelfs gedreigd met verwijdering door de beveiliging. Ik zou zijn herstel belemmeren. Het was een klap in mijn gezicht. Ik was nog altijd een moeder met ouderlijk gezag en had helemaal geen contactverbod, maar toch

voor mijn rol als gelijkwaardige ouder? Ook daar zijn fouten gemaakt. En Jeugdbescherming stond erbij en keek ernaar. Leugens gingen een eigen leven leiden. Zwart-op-wit kwamen ze in dossiers terecht, om vervolgens klakkeloos en zonder bewijs te worden overgenomen door de volgende persoon die mij níet hielp. Terwijl ik met mijn rug tegen de muur stond, hadden we veertien gezinsvoogden in drieënhalve jaar tijd. En niet ééntje die de verantwoordelijkheid nam om de waarheid boven tafel te krijgen. Die met een vuist op tafel sloeg en zei dat ik net zo veel recht had op betrokkenheid als de vader."

Fout op fout

"Na verloop van tijd kwam er een nieuw onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming om de omgangsregeling mogelijk